І знову минули літа. Поховали князя Кия, а за ним і Щека і Хорива не стало. А кожного поховали на горі, де поселився був і жив. Кия на горі, де був в'їзд Боричів, Щека на горі, що від нього й прозвали її Щекавицею, Хорива на горі, що теж від нього прозвали Хоривицею. Нестало й Руслана й Либеді не стало. І вимер Київ рід.

Тоді серед киян настали свари й чвари. Муж на мужа, рід на рід наставав. Із незгоди їх користали сусіди. Стали нападати на київські землі, а вже найбільше докучали киянам деревляни. Настали тривожні часи, підупадало хліборобство, підупадав промисел, підупадала торгівля.

І кажуть гості хозарські, що вернулися раз із Києва в Ітиль, хозарську столицю:

— Ослабіли кияни, можна їх використати тепер, зажадати в них данини за обіцянку оборони перед сусідами.

І послав хозарський каган послів у Київ.

— Кияни! Деревляни й інші ваші сусіди не дають вам спокою, напастують вас. Дайте нам данину, а ми боронитимемо вас — переказав послами.

І зійшлися кияни на раду: дати хозарам данину, чи не дати? Були такі, що казали, щоб не давати данини. А найбільше був проти данини Боємир Лютославич, молодий боярин.

— Данина, це ж неволя — говорив він. — Будемо згідні, то оборонимося.

Та більшість була за тим, щоб дати хозарам данину.

— Багато ворогів маємо, не дамо їм ради самі — казали.

Бачить Боємир, що більшість киян за данину і знову говорить:

— Коли вже маємо давати данину, то не таку, як звичайно дають підбиті переможцям. Даймо їм по мечеві від диму.

Нехай знають, що ми не без зброї. Сподобалася Боємирова рада киянам.

— Згода — кажуть — даймо по мечеві від диму.

Дали. І понесли хозарські посли данину в Ітиль каганові своєму та старшинам своїм і кажуть:

— Це найшли ми данину нову.

І питаються каган і старшини:

— Що ж дали?

А посли показали мечі.

А хозарські старшини, як побачили дивну данину, сказали:

— Недобра це данина, могутній кагане! Ми воюємо зброєю, на один бік гострою, цебто шаблями. А їх зброя гостра на обидва боки, вони мають мечі. Вони будуть іще брати данину від нас і від інших країн.

Задумався каган, а вкінці каже:

— Яку дають, таку берім. Мечі придадуться.

І прийняв каган київську данину.